

Vzťah vlády a cirkvi

Vzťahy medzi ľavicovou vládou a katolíckou cirkvou označujú niektorí politológovia za nadštandardné. Podľa nich vláda neschváli nič, čo by cirkev poškodilo a cirkev sa zas nepustí do tvrdej kritiky vlády. Robert Fico existenciu dohody odmieta.

Fico sa tento týždeň stretol s kardinálom Korcom a otvorene hovoril, že ho považuje za jednu z najvýznamnejších osobností. Premiér dokonca pozval predstaviteľov katolíckej cirkvi do Rady solidarity a rozvoja. Podľa politológov to hovorí za všetko.

Martin Klus, politológ: „Boli sme svedkami v roku 2010, že Robert Fico mal akýsi nepísaný mier s cirkvami a teda neútočili na seba. On nerobil žiadne kroky, ktoré by mohli byť v neprospech cirkvi a naopak cirkvi nekritizovali ľavicovú vládu tak, ako by možno bolo z ich strany žiaduce.“

Redaktorka STV: „Premiér však akúkoľvek nepísanú dohodu odmieta.“

Robert Fico, predseda vlády SR /Smer-SD/: „Žiadne dohody neexistujú, existuje len veľmi veľká blízkosť katolíckej cirkvi a sociálnodemokratického programu.“

Stanislav Zvolenský, bratislavský arcibiskup, metropolita: „Je to iste zaujímavé na uvažovanie, či by takáto dohoda mohla jestvovať. Ja za katolícku cirkev môžem povedať len toľko, že pokladáme za veľmi užitočné, aby ktorákoľvek vláda neútočila na cirkvi.“

Redaktorka STV: „Inde vo svete sa však väčšinou ľavicová vláda neprikláňa na stranu cirkvi, práve naopak. Takéto strany majú tendenciu skôr zabezpečiť odľuku štátu od cirkvi, na Slovensku je to však inak.“

Martin Klus, politológ: „Si viem predstaviť vytvorenie takých vzťahov, ktoré by tejto vláde umožňovali dosiahnuť stav, ktorý by neohrozoval postavenie tejto strany v prostredí katolíckych voličov.“

Redaktorka STV: „Podľa premiéra cirkev zohráva dôležitú spoločenskú úlohu a je vraj úplne prirodzené, že s ňou vláda takýmto spôsobom komunikuje. Na druhej strane má však cirkev viaceré požiadavky, ako napríklad viac náboženstva alebo voľnú nedeľu, no a či sa im podarí aj tieto požiadavky naplniť, je zatiaľ otáznne.“

Simona Simanová, STV1, 05/05/2012

Poslanec dal Ficovi kázeň

Nudné prejavy k programovému vyhláseniu oživilí Obyčajní ľudia. Kazateľ varoval pred posledným súdom.

Prvé vystúpenie poslaneckého nováčika Branislava Škripeka z Obyčajných ľudí pripomínalo kázeň. Evanjelizátor pri komentovaní programového vyhlásenia vlády viackrát citoval z Biblie a prosil Boha o pomoc. „On je ten, čo bude skúšať vaše skutky,“ hovoril spoza rečnickeho pultu a varoval poslancov a ministrov pred posledným súdom. „Keď vládnu spravodliví, ľud sa raduje. No keď vládnu násilníci, ľud plače,“ citoval ďalej z Biblie a hovoril, že voliči od Smeru očakávajú, že bude konať spravodlivo. Počas jeho prejavu mu na rozdiel od vystúpenia premiéra Roberta Fica nikto neskákal do reči a takmer všetci prítomní ho po počiatočných rozpakoch sústredene počúvali. V programovom vyhlásení Ficovej vlády je podľa Škripeka „niekoľko naozaj krásnych vecí, ktoré stojí za to podporiť, vidieť, že budú uskutočnené“. Hovoril, že vláde drží palce, no nedôveruje niektorým nomináciám Smeru. Vystúpenie trvalo viac než dvadsať minút, na záver prosil Hospodina o požehnanie pre krajinu, poslancov, prezidenta aj Roberta Fica. Škripekov kolega z klubu Obyčajných ľudí Richard Vašečka po jeho vystúpení navrhol, aby našli poslanci spôsob, ako sa spolu modliť. (juk, map)

SME 05/05/2012

Veda verzus viera

Môže veda strpieť vieru? A dokáže si viera zvyknúť na tvrdé overovanie faktov? Niekedy sa zdá, že viera a veda sú v trvalom konflikte. V skutočnosti to nie je pravda. Nielenže výskumy na deťoch ukázali, že s náchylnosťou k viere - či už sa nám to páči, alebo nie - sa rodíme úplne všetci. Aj v dospelosti s vierou vedome, častejšie však nevedome narábame. Nemusíme práve veriť vo všadeprítomnú bytosť posedávajúcu na oblakoch, v špagetové Huhu alebo panteón zákerných a škriepnych bôžikov. Veríme skôr

v iné: že svet je poznateľný a že sa riadi nejakými zákonmi - ktoré nemusíme poznať, že spoločenské inštitúcie majú právo zasahovať do životov a hovoriť o morálke, že nejaká zvláštna kasta môže súdiť ostatných. Ak to posunieme na úplne základnú úroveň, veríme aj, že naše životy nie sú snom a nežijeme všetci v nejakej virtuálnej realite. Odpovede na podobné otázky veda zvyčajne nedokáže testovať, a preto takéto problémy pre ňu nemajú zmysel. Čo neznamená, že nie sú dôležité. Iné je však pýtať sa na

vzťah vedy a náboženstva. Takéto náboženstvo - ak si napríklad vytvorilo konzistentnú teológiu - sa na vedu (a naopak) podobá. A často sa pokúša odpovedať na rovnaké otázky ako veda. Antropológovia tvrdia, že ak chce takéto náboženstvo dlhodobo prežiť, ono samo i jeho veriaci sa - práve vďaka teológii - naučia prispôbiť faktom. Vždy však budú jestvovať ľudia, ktorí tvrdia, že svet vznikol pred šesťtisíc rokmi a že je morálne a v poriadku zabiť niekoho s inou vierou. SME 05/05/2012

Katolíci sa lúčili s generálom tajnej cirkvi

Posledné zbohom pre Vladimíra Jukla (? 87)

BRATISLAVA - Dóm sv. Martina v Bratislave bol včera na poludnie plný. Dôvodom bola posledná rozlúčka s kňazom a zakladateľom podzemnej cirkvi Vladimírom Juklom. Svätú omšu spojenú s pohrebom celebroidoval bratislavský arcibiskup Stanislav Zvolenský. Rozlúčiť sa prišli nielen predstavitelia cirkvi, ale aj politici.

Vladimír Jukl zomrel 1. mája a pochovaný bude na cintoríne v Slávičom údolí v Bratislave vedľa príbuzných. Na svätej omši na jeho počesť sa zúčastnili viacerí bývalí i súčasní politici ako Vladimír Palco, František Mikloško, Anna Záborská či Pavol Hrušovský. Poslanec KDH Martin Fronc sa s Vladimírom Juklom zoznámil ešte ako študent na univerzitetnej pôde. „Istým spôsobom ovplyvnil môj život. Budem si ho pamätať ako vzácneho človeka,“ uviedol Fronc. Vladimír Jukl bol prenasledovaný a zatknutý Štátnou bezpečnosťou pre pôsobenie v spoločenstve Rodina. Po mučení a desaťmesačnej samoväzbe bol ako 27-ročný odsúdený za velezradu na 25 rokov väzenia. Na slobodu sa dostal podmienene po 13 rokoch v 1965. Založil prvý vysokoškolský krúžok tajnej cirkvi, z ktorého systematicky vybudoval podzemnú cirkev ako organizovanú sieť. V roku 1971 Vladimíra Jukla tajne vysvätili za kňaza.

(pol)

Nový Čas, 9.5.2012

Posledná rozlúčka s biskupom F. Tondrom

V Katedrále svätého Martina v Spišskej Kapitule slúžili omšu za zosnulého biskupa Františka Tondru. Odznelo tam 18 kondolenčných prihovorov. Zajtra večer bude zádušná omša v biskupovom rodisku v Spišských Vlachoch. Posledná rozlúčka s Františkom Tondrom bude vo štvrtok predpoludním v Spišskej Kapitule.

STV 1, 08/05/2012

Generál v podzemí

Vladimír Jukl, * 19. 4. 1925
+ 1. 5. 20

Slovenský kňaz sa v SNP postavil proti fašistickému režimu, ďalších štyridsať rokov bojoval proti komunizmu

V dňoch 11. – 13. júna bol pred Štátnym súdom v Brne proces proti desaťčlennej skupine – agentom Vatikánu, organizátorom rozvraciacich skupín, špiónom a teroristom. Obvinenému Mádrovi podarilo sa vytvoriť z niekoľkých zvedených nevedomelých mladých ľudí protištátnu skupinku. Nadviazal aj spojenie s bandou záškodníkov, ktorú viedol podľa Mádrových pokynov ďalší obvinený Vladimír Jukl, vysokoškolský asistent. Citovaná správa, ktorú pred takmer šesťdesiatimi rokmi vydala ČTK, zapadala do dobovej paranoidnej atmosféry. V Mádrovom procese padli dva tresty smrti, jedno doživotie a Vladimír Jukl, ktorý začiatkom tohto týždňa zomrel, dostal 25 rokov.

Matematik a kňaz

Keď v roku 1943 začal Jukl študovať matematiku a fyziku, nič nenasvedčovalo tomu, že prežije dramatický život. Už zakrátko však stretol chorvátskeho emigranta a katolíckeho kňaza Tomislava Kolakoviča, ktorý v Bratislave začal budovať organizáciu Rodina. Okrem duchovnej činnosti pripravoval svojich zverencov na budúce prenasledovanie za vieru po druhej svetovej vojne. Kým však prišlo, Jukl sa s inými členmi Rodiny stihol zúčastniť Slovenského národného povstania, dostať sa do rúk Vlasovovskej jednotky a ujsť pred ustupujúcimi nemeckými jednotkami. Druhé zatknutie prišlo ešte dva roky pred februárom 1948. Jukl sa, podobne ako jeho celoživotný spolupútnik Silvester Krčméry, dostal na tri a pol týždňa do rúk Štátnej bezpečnosti, ktorú už vtedy ovládali komunisti. Tajní hľadali Kolakoviča a tak tlkli jeho žiakov. Školu dokončil Vladimír Jukl v Prahe, stal sa asistentom matematiky, ale cítil, že sa chce stať kňazom.

Agentúrna správa

Juklovo pôsobenie medzi vysokoškolskými – v tom čase bol asistentom u profesora Jura Hronca v Bratislave – netrvalo dlho. V auguste 1951,

krátko potom, ako zatkli jeho brata, si policajti prišli aj poňho. Desaťmesačné vyšetrowanie spojené so samotkou a bitkami sa týkalo „ilegálnych“ stretnutí katolíkov a Kolakovičovho pobytu v Sovietskom zväze, na ktorého obrátenie sa chceli členovia Rodiny zamerať. V rámci nasledujúceho súdneho procesu spojili náboženskú skupinu s dvojicou mladých ľudí, ktorí pri pokuse o útek z Československa zabili svojho partnera. Vtedajšej justícii to však vyhovovalo. Už menej jej bolo po chuti, že tento proces s ťažkými obvineniami z velezrady a šponáže neprebíhal podľa predstáv organizátorov. Namiesto obvyklých niekoľkostranových výpovedí zo súdnej siene, ktoré vtedy noviny bežne publikovali, sa objavila len agentúrna správa.

Velehrad

Jukl strávil najlepšie roky v Mírove, v pracovnom tábore Bytíz, na Pankráci a v Leopoldove, kde sa dvakrát nedostal na zoznam amnestovaných. Prepustili ho ako štyridsaťročného po uplynutí polovice trestu. Nemilým prekvapením preňho bolo, že po návrate na slobodu už musí pracovať najmä s kňazmi, ktorí sa báli, že by väčšou aktivitou mohli prísť o štátny súhlas. Po prepustení pracoval v odbore, obhájil doktorát z matematiky, ale na štúdium teológie ho neprijali. Tak (do)študoval tajne. Tajný biskup Korec ho tiež tajne vysvätil a pripravil na prácu v podzemnej cirkvi, ktorá bola zlým svedomím tej oficiálnej. Takmer dvadsať rokov Jukl rozširoval samizdat, viedol duchovné cvičenia, slúžil omše, podieľal sa na organizácii púti. Stál aj za masovým stretnutím mládeže na Velehrade v roku 1985. Pripomienku 1100. výročia Metodovej smrti chcel štátna moc prezentovať ako „mierovú slávnosť“, tá sa však „zvrhla“ na najväčšiu demonštráciu za náboženskú slobodu. Tak ako sa v Povstaní postavil proti režimu vojnovnej Slovenskej republiky, staval sa ďalších štyridsať rokov proti komunizmu a aj po roku 1989 stál na správnej strane. Príznačné a smutné je, že jeho celoživotné zásluhy nakoniec ocenil poľský prezident.

Tomáš Gális
SME 05/05/2012

Bohové máme v hlave od narodenia

Výskumy ukazujú, že všetci sa rodíme ako veriaci. Nie každý si však v dospelosti udrží aj vieru v nadprirodzené bytosti

Bol to jednoduchý experiment. Vedci poprosili študentov michiganskej Calvin College, aby skúsili trafiť drobnými valiacami sa guľôčkami do pripravených otvorov. Ešte dôležitejšie však bolo, aby komentovali všetko, čo robia, i to, čo na stole vidia. A vtedy sa začali diať zvláštne veci. Takýto experiment by bol celkom nudný. Psychológovia si však pripravili malú zákernosť. Ukryli, a neskôr použili elektromagnet, vďaka ktorému sa guľôčky začali správať inak. Zaskočení študenti zrazu používali vyjadrenia, ktoré zase prekvapili vedcov. Až dve tretiny pokusných osôb objektom pripisovali ľudské vlastnosti: guľôčky „nechceli zostať na svojich miestach“, iné „nespolupracovali“, pri zrážke sa dokonca „dve navzájom pobožkali“. Na prvý pohľad to vyzerá, že pri experimente sa študenti nechali len trošku uniesť. V skutočnosti však nenechali. Psychológovia skôr ukázali, aké tendencie bývajú pri interpretovaní reality ukryté v každom človeku. A čo je predpokladom k tomu, že sa u ľudí objavila nielen viera, ale neskôr i viac či menej komplikované náboženstvá.

Vrodená viera

V juhovýchodnej Anatólii neďaleko tureckého mesta Şanlıurfa leží takmer zabudnutý chrám. Nie je slávny ako anglický Stonehenge či egyptské pyramídy, no pravdepodobne je dôležitejší. Jeden z najväčších archeologických objavov ľudstva priniesol dôkaz, že niektoré ľudské vlastnosti sú oveľa staršie, než sa kedysi predpokladalo. Göbekli Tepe tvorí asi dvadsiatka zväčša stále neodkrytých kruhov s obrovskými kamennými stĺpmi, na ktoré ktosi dávno vyryl rôzne zobrazenia zvierat. Dôležitejšie než estetická hodnota dávnej stavby je však čosi iné: táto stavba má takmer dvanásťtisíc rokov. Vznikla ešte v čase, keď sa ľudstvo živilo zberom plodov a lovením zvierat. Ale už vtedy dokázalo vybudovať veľké, na čas, námahu i ľudí náročné stavby. Presnejšie náboženské stavby. Zapálená viera neprišla s rozvojom kultúry v starovekých

mestských štátoch. Aktuálne výskumy skôr ukazujú, že viera i náboženstvá sú čímisi, čo vytvára moderného človeka. Čímisi, čo je súčasťou našej mentálnej výbavy. A potvrdzujú to už experimenty s deťmi. „Keď príde na špekulovanie o pôvode vecí, deti sú veľmi náchylné na vysvetlenia, ktoré zahŕňajú zámer alebo účel,“ píše pre magazín New Scientist psychológ a antropológ Justin L. Barrett. Hovorí o výskume Deborah Kelemenovej, ktorý ukázal, že štvor- až päťročné deti si takto vysvetľujú svet okolo seba. „Je pre ne zmyslupnejšie, že zvieratá a rastliny sem prišli z nejakého dôvodu, než že ten dôvod nie je.“ Deti napríklad tvrdili, že tiger bol stvorený preto, aby sa kŕmil, prechádzal sa a bol v zoologickej záhrade. Takéto vysvetlenie sa im zdalo zmyslupnejšie než to, že síce žerie a prechádza sa v zoo, no to nie je jeho účel. Iný výskum zase ukázal, že deti niekedy až do siedmich rokov predpokladajú, že všetci okolo nich vedia všetko. A myslia si to až do okamihu, kým nie sú konfrontované so skutočnosťou, že v živote to tak nefunguje. Rovnako si malé deti myslia, že všetci bývajú nesmrteľní. „Deťom nemusí byť viera nanútená,“ dodáva Barrett. „Táto myšlienka ich prirodzene priťahuje. Deti sa však nerodia kresťanmi, moslimami či čímisi iným. Je to skôr čosi, čo ja nazývam prirodzeným náboženstvom.“ Experimenty s deťmi tak ukazujú, že s vierou sa už rodíme. Presnejšie rodíme sa s predpokladmi na vieru a veľmi skoro si vytvárame vysvetlenia sveta, ktoré zahŕňajú nadprirodzené bytosti, tajomné sily a nepoznané príčiny javov. Ale tiež že veci okolo nás majú „zmysel“.

Vedľajší produkt

Vedci si dnes myslia, že náchylnosť k viere je akýmsi vedľajším produktom bežného vývoja nášho mozgu - a je nám daná podobne ako schopnosť chápať jazyk. Pravdepodobne to súvisí nielen so snahou rozlúštiť svet okolo nás, ale aj s evolučnou výhodou pri zjednodušení a zrýchlení rozhodovania. Náchylnosť k viere pritom pravdepodobne nevznikla ako cieľený smer evolúcie, je skôr výsledkom viacerých procesov nezávislých od seba. Staršie experimenty však ukázali, že viera

nejakým spôsobom súvisí s intuitívnym rozhodovaním a že ľudia, ktorí v živote dávajú prednosť intuícii, majú aj silnejšie náboženské cítenie. Rovnako zaujímavá je však odpoveď na otázku, ako a vlastne aj prečo sa z takýchto evolučných predpokladov vyvinuli také zložité myšlienkové systémy, ako je napríklad islam, budhizmus či kresťanstvo. A kde vlastne majú náboženstvá svoje korene. „Náboženské viery a rituály sa objavili ako vedľajší produkt normálnych kognitívnych funkcií,“ vysvetľuje pre magazín Ara Norenzayan. Práve jeho nedávny výskum v magazíne Science ukázal, že používanie analytického myslenia, opaku intuície, podkopáva vieru. „Keď sa to už raz stalo, javisko bolo pripravené na rýchlu kultúrnu evolúciu, ktorá nakoniec viedla k veľkým spoločnostiam s veľkými bohmi.“ Prečo? Viera pomohla, aby dokázalo veľké množstvo cudzích ľudí žiť vedľa seba. Richard Sosis napríklad skúmal dve stovky komún a komunit z 19. storočia. Snažil sa porovnať, ako dlho sa takéto spoločnosti udržali a čo tomu napomáhalo. Prekvapivým výsledkom bolo zistenie, že náboženské spoločnosti pretrvali podstatne dlhšie než tie sekulárne. Náboženstvo, akási viera v spoločné myšlienky, hodnoty a predsudky pôsobila ako stabilizujúci faktor.

Strach z autority

Viera však nie je vždy rovnaká. A už vôbec neznamená, že viera je to isté ako náboženstvo. Skúmanie zvykov a rituálov niektorých domorodých kmeňov v Afrike ukázalo, že viera v čudných bohov, neviditeľné bytosti, hovoriace zvieratá či kamene nemusí mať v sebe riešenie zložitých etických otázok. Domorodým obyvateľom neprináša Desatoro, nehovorí im, ako by sa mali správať v krízových situáciách. Pri malej komunite, kde každý každého pozná, je relatívne ťažké, aj keď nie nemožné správať sa dlhodobo amorálne. „Zmienky o nadprirodzenom treste, karme, zatratení a spáse, raji či pekla sú bežné v moderných náboženstvách. No zriedkavé v kultúrach lovcov a zberačov,“ dodáva Norenzayan. Súčasná náboženstvá sú však zväčša zložité systémy s doktrínami,

pokračovanie na str. 4

dokončenie zo str. 3

normami, pravdami a etickým kánonom. Ako zo zrejme vrozených dispozícií v každom z nás mohlo napokon vzniknúť kresťanstvo? Alebo islam? Vedci tvrdia, že to trvalo dlho. A bol to sled postupných krokov. V konkurenčnom boji o zdroje však bývali úspešnejšie tie skupiny, ktoré okrem hladu spájala aj nejaká myšlienka. Takéto skupiny sa postupne rozširovali a prichádzali do nich noví, často neznámi, príbuzensky nezviazaní jedinci. Predtým neboli potrebné univerzálne etické pravidlá – ako ukazuje spomínaný výskum lovcov a zberačov. No ak ste mali veľký počet ľudí na jednom mieste, potre-

bovali ste pre nich spoločné normy. Tie skupiny, ktoré si čosi podobné nevyvinuli, neprežili. Vedci sa preto domnievajú, že v takýchto prípadoch napokon vznikli systémy s autoritou, všadeprítomným Bohom, ktorý vidí všetky činy ľudí. A často aj náboženstvá s relatívne zložitým systémom morálnych pravidiel, zákazov a prikázaní. Napokon, aj ďalší z experimentov s deťmi ukázal, že pri „nadprirodzenej“ bytosti poslúchajú lepšie. Ak im dali výskumníci škatuľu a zakázali do nej nazrieť, príkaz vedcov neporušili skôr tie deti, ktoré uverili, že ich sleduje akási neviditeľná, nadprirodzená princezná Alica.

Tomáš Prokopčák, SME 05/05/2012

Zbierkam chcú vrátiť dôveru

Známe občianske združenia chcú sprisniť aj zákon o zbierkach z čias socializmu.

Zbierkam ľudia veria čoraz menej. O niektorých zbierkach nevedia ani organizácie, pre ktoré sú vraj organizované, známe zbierky zas niekedy zneužívajú neznáme združenia. „Po Slovensku brádzia rôzne veľmi zvláštne individuá, fyzické osoby, ale aj občianske združenia, ktoré robia veľmi podivuhodné zbierky,“ hovorí Igor Polakovič z Centra pre filantropiu. „Ľudia majú nedôveru k zbierkam,“ povedala Eva Bodnárová z organizácie Úsmev ako dar. Šestnásť renomovaných združení sa preto pokúsi vrátiť zbierkam dôveryhodnosť a priehľadnosť. Vytvorili koalíciu, ktorá chce zaviesť pre seriózne zbierky certifikát dôveryhodnosti. Žiadajú aj prísnejší zákon o verejných zbierkach, dnešný bol schválený ešte za socializmu v roku 1973. Súčasný zákon o zbierkach je podľa Polakoviča veľmi všeobecný a gumený. „Nič nerieši a ešte vytvára aj falošný dojem kontroly.“ Známe organizácie chcú v organizovaní zbierok zaviesť poriadok a pevné pravidlá a tak vrátiť dôveryhodnosť tejto forme charity. Na konci apríla poslali list ministrom vnútra Robertovi Kaliňákovi zo Smeru. „Určite je dostatočný priestor na to, aby sme o prípadnej zmene rokovali a spoločne s nejakým konsenzom potom prišli aj do legislatívneho procesu,“ reagoval Kaliňák. Termín stretnutia ešte nie je známy. Do novely zákona by koalícia združení podľa Evy

Kováčovej z Ligy proti rakovine rada dostala, aby organizátor musel povinne v médiách, najlepšie v celonárodných, o zbierkach informovať. Zároveň by podľa nej mala existovať nejaká forma kontroly, či sa vôbec orientuje v oblasti, na ktorú zbiera peniaze. Zrušený by podľa nej mal byť zákaz, že peniaze nemôžu zbierať študenti. Koalícia by zaviedla aj etický kódex organizácií, ktoré vykonávajú zbierky. Kto by k nemu pristúpil, musel by podľa Polakoviča okrem dobrých referencií o svojej činnosti ukázať aj priehľadné hospodárenie s vyzbieranými peniazmi. Nevyklučuje aj podmienku auditu organizácií a zbierok, ako je to napríklad v Rakúsku.

**Ján Krempaský
SME 07/05/2012**

Koalícia občianskych združení Slovenské centrum fundraisingu

UNICEF Slovensko
Človek v ohrození
Nadácia pre deti Slovenska
Slovenský skauting
Amnesty International
Nadácia Pontis
Únia nevidiacich a slabozrakých Slovenska
Úsmev ako dar
eRko – Dobrá novina
Liga proti rakovine
Centrum pre filantropiu
Divé maky
Slovenská katolícka charita
Nadácia Integra
Fórum donorov

Požehnal kolegom

Škripek vie, čo naši zákonodarcovia potrebujú do života

Poslanec za Obyčajných ľudí Branislav Škripek včera nezostal nič dlhý svojmu povolaniu evanjelizátora a počas rokovania parlamentu poprosil Boha, aby požehnal Slovensku i zákonodarnému zboru.

„Ak sa vám náhodou stane, že zomriete cestou odtiaľto, priatelia, máme len pár minút na to, aby sme sa zorientovali v tom novom duchovnom svete. Jedinou istotou je žiť absolútne cnostne, keď ráno vstávam s vedomím toho, kto je Boh, kto je najvyšší,“ šokoval Škripek. Poslancov upozornil, že ich činy sú Bohu zjavné a bude ich hodnotiť. „Každý sa objaví pred Božou stolicou,“ dodal. Poslancom požehnal na záver schôdze. Tí sa z prekvapenia rýchlo otriasli, Škripekovi zatlieskali a rozbehli sa vikendovať. Rokovanie bude pokračovať v stredu. Až po vyčerpaní všetkých príspevkov bude nasledovať hlasovanie o vládnom programe spojené s vyslovením dôvery vláde Roberta Fica. **(Ias), Plus jeden deň 05/05/2012**

Kázeň v parlamente

K programovému vyhláseniu padlo v parlamente veľa prejavov. Jeden ale vyčnieval. Poslanec za Obyčajných ľudí Branislav Škripek zmenil rokovaciu sálu na kostol a svoje vystúpenie poňal v duchu kázne. Novej vláde dokonca požehnal.

Branislav Škripek (OLANO), poslanec NR SR: „Ja chcem osloviť toho najvyššieho predsedu parlamentu, toho najvyššieho premiéra tejto krajiny, toho, ktorý je nad všetkým, ten, ktorý vládne národom. Hospodine, Bože v nebi, ja ťa prosím, aby si požehnal túto krajinu, aby si požehnal tento zákonodarný zbor. Aby si požehnal ľudí, ktorí s časťou tvojej autority chodia po tejto krajine. Ja si prosím požehnanie pre pána premiéra, pre pána prezidenta a pre pánov a dámy, ktoré sedia v tejto sále. Prajem vám, aby sme porozumeli tomu, čo Boh hovorí do srdca človeka bez ohľadu na to, či to poviete, že ste ateisti, veriaci, neveriaci alebo inovieriaci. Boh je jeden a hovorí do srdca človeka priamo. Ďakujem vám.“

TA3, 06/05/2012

Kráľovských 956 píšťal

Martinský kostol má nový organ za 200 tisíc eur. Počas svätej omše ale hrajú na elektrickom syntezátore. Stavba a ladenie organu trvá niekoľko mesiacov a vyžaduje si presnosť niekoľkých desiatín milimetra. Exkluzívne sme sa dostali do útrobov kráľovského hudobného nástroja.

Dobry organ je srdcom každého kostola. Pre Chrám svätého Martina je nový organ udalosťou storočia. Už takmer rok v Chráme svätého Martina počas bohoslužby znie len elektronická náhrada organu. Rakúsky nástroj priviezli do kostola len nedávno.

Robert Krajčík, správca farnosti, Martin: „Stavba trvala celé dva týždne a teraz nasledujúce celé štyri týždne prišli iní majstri, ktorí nám tento organ ladia.“

Redaktor: „Od roku 1903 je to v martinskom kostole v poradí štvrtý chrámový nástroj. Ten ostatný slúžil len pár desiatok rokov a pôvodne bol muzeálnym exponátom.“

Robert Krajčík, správca farnosti, Martin: „Ak budeme sa o tento organ a ďalšie naše generácie dobre starať, tak by určite mal vydržať minimálne 150 rokov.“

Tomáš Fafílek, intonér a ladič: „U väčších píšťal je to okolo jedného centimetra a vlastne u malinkých ... píšťal sú to naozaj desiatinky milimetrov.“

Andrea Mustaret, staviteľka a intonérka: „Mám 25 rokov a teraz si presne nespomeniem koľko organov som postavila. Snáď desať alebo tak nejak.“

Redaktor: „Andrea vyštudovala školu staviteľov organov a veľmi dobre vie, čo je pri tejto práci najdôležitejšie.“

Andrea Mustaret, staviteľka a intonérka: „Musíte dávať pozor na všetky tie maličké detaily a byť opatrný so všetkým čo robíte a čoho sa dotýkate.“

Redaktor: „A ešte jedna špeciálna. Vnútri organu sú žalúzie, ktoré regulujú jeho hlasitosť.“

Tomáš Fafílek, intonér a ladič: „Keď potrebujeme silnejší zvuk, tak vlastne sa otvoria tieto krídla a keď potrebujeme slabší zvuk, tak sa krídla zavrú.“

Marián Lechan
Markíza, 06/05/2012

Farský kostol v Beluši odkryl svoje tajomstvo

Farský kostol v Beluši odkryl svoje tajomstvo. Pri obnove vnútornej maľby tam reštaurátori objavili unikátne renesančné fresky z 1. polovice 17. storočia. Vekom, zachovaním a rozsahom by mohli byť jedinečné v rámci celého Slovenska. Obec aj farský úrad budú teraz hľadať peniaze na dôkladnú obnovu fresiek. Nahrával Ctibor Michalka, redaktor: „V kostole chceli pôvodne obnoviť bohatú figurálnu maľbu z roku 1940. Pamiatkari nariaďovali reštaurátorský výskum a ten priniesol nečakaný objav.“

Marián Keleši, reštaurátor: „Je to ornamentálna výmaľba geometrických obrazcov celej klenby lode kostola a v križení týchto ornamentov sú rastlinné motívy. Všetko je to maľované technikou pravej fresky.“

Redaktor: „Dokonce odkryli aj dotovanie a to z roku 1631. Niečo nové pritom na klenbe, podľa neho, objavila v podstate každý deň. Spomenul napríklad siluety anjelov, ktorí boli najskôr reliéfné vytvorenie a až následne maľovaný. Maľby vydržali práve vďaka technike pravej fresky.“

Marián Keleši, reštaurátor: „Čo je v podstate maľba do mokrej omietky. Keby to bolo maľované iba do suchého vápna technikou seco, tak by to ne-

malo tú možnosť vydržať až dodnes.“

Mária Ružvoňová, Krajský pamiatkový úrad Trenčín: „Unikátnym sa javí tento nález tým, že v Trenčianskom kraji ani nemáme renesančnú výzdobu interiéru kostola. Najbližšie sa nachádza na Oravskom hrade v Kaplnke, alebo v Sobášnom paláci v Bytči.“

Redaktor: „Obe sú ale v podstatne menšom rozsahu ako v Beluši. Podľa starostu Jána Prekopa tak budú vlastne prepisovať históriu obce.“

Ján Prekop, starosta Beluše: „Určíte na základe týchto poznatkov bude sa novým knižným vydaním zaoberať obec aj farnosť a vydáme k tomu publikáciu.“

Redaktor: „Podľa belušského farára Mareka Kotlárika nález mení aj ich plány ohľadom vymaľovania kostola.“

Marek Kotlárik, farár z Beluše: „Do popredia sa dostala myšlienka vymaľovania celého vnútra kostola podľa tejto fresky, aby to pripomínalo dobu, v ktorom bola namaľovaná.“

Redaktor: „Reštaurátorské práce by tu podľa neho mali pokračovať ešte aj v budúcom roku, kedy by chceli získať od štátu peniaze práve na obnovu fresiek.“ **Rádio Slovensko, 05/05/2012**

Steny kostola menia históriu

V obci Beluša na Považí budú zrejme meniť históriu. Miestny farár chcel dať vymaľovať kostol. Pamiatkari mu ale nariaďovali vykonať výskum a ukázalo sa, že urobili dobre. Pamiatkarom sa rozsvietili oči, keď spod niekoľkých vrstiev malieb začali presvitať renesančné fresky z roku 1631. Vekom a hlavne svojím rozsahom vraj na Slovensku nemajú obdobu.

Mária Ružvoňová, Krajský pamiatkový úrad Trenčín: „Tie nálezy sa ukázali, že sú teda v celej klenbe lode aj v klenbe svätyně a teda aj apo bokoch tých bočných empor. Nepredpokladalo sa, že takéto niečo a v tak dobre zachovanom stave sa tu nájde.“

Marek Kotlárik, správca farnosti v Beluši: „Náš pôvodný zámer vymaľovať kostol do ornamentiky týmto spôsobom musel ustúpiť.“

Redaktorka: „Z kostola svätej Alžbety Uhorskej, ktorý bol doteraz po-

važovaný za barokovú pamiatku, sa razom stala unikátna renesančná pamiatka. Vzácné maľby boli pred ľudskými zrakmi ukryté niekoľko stáročí. Vo vynikajúcom stave sa zachovali preto, lebo je na nich použitá technika pravej fresky. Fresko je technika maľby do mokrej omietky. Keď sa farebný pigment pri vysychaní prepojí s omietkou a vznikne veľmi odolná vrstva omietky a maľby. Oranžové a čierne ornamentálne pásy vytvárajú na strope kostola bohatú iluzívnu sieť.“

Redaktorka: „Bežne sú reštaurátori zvyknutí odhaľovať nálezy milimeter po milimetri. V belušskom kostole si môžu pokojne povedať, že je to meter po metri. Hoci by si fresky zaslúžili dôslednú reštaurátorskú starostlivosť, v kostole v Beluši zostanú odkryté v pôvodnej podobe. Na renováciu totiž nie sú peniaze.“ **Zuzana Glabazňová**
Markíza, 08/05/2012

Pamiatky v Nitre lemujú autá

Historické uličky pod Nitrianskym hradom, ktoré sú súčasťou pamiatkovej rezervácie, zaplavujú autá. Hoci je tu zákaz vjazdu, vodiči to ignorujú a chodia tam zadarmo parkovať. Na problém už dlhšie upozorňuje Krajský pamiatkový úrad v Nitre, ktorý má sídlo na hradnom kopci. Podľa riaditeľky Anny Válekovej najviac trpí cestovný ruch, podhradie je výkladnou skriňou celého mesta. „Považujeme to za nevhodné a veľmi rušivé, keď je celé Pribinovo námestie zatarasené autami. Je to prejav neúcty, vodiči doslova zaplavujú toto maličké územie a ruší to návštevníkov. Jednoducho to sem nepatrí.“ Rovnaký názor má aj turistická sprievodkyňa Marika Danková. „Len čo turisti prejdú cez bránu Župného domu, vidia zaparkované autá až po samý vrch. Predtým sme tu chodili voľne po ceste a ukazovali sme si pamiatky. Teraz musíme dávať pozor, aby nás niekto nezrazil. Je to problém napríklad pri soche Corgoňa, kde je zrazu križovatka s hustou premávkou. Kvôli autám musím často prerušovať vý-

klad.“ Vodiči sa sem tlačia preto, aby ušetrili. Centrum Nitry totiž obkolesujú spoplatnené parkoviská a šoféri takto ušetria mesačne desiatky eur. Na niektorých parkoviskách sa platí 30 centov za hodinu, v uličkách, ktoré sú najbližšie k pešej zóne, sa platí euro. Keď tu vodič nezaplatí, môže dostať pokutu do výšky 60 eur. No na hradnom kopci, kde šoféri porušujú zákazy vjazdu, nijaká pokuta nehrozí. Zástupca náčelníka mestskej polície Erik Duchoň priznal, že zaujali k vodičom tolerantnejší postoj. Je to preto, lebo hľadajú spolu s mestom riešenie, ako upraviť parkovanie v tejto zóne. Zatiaľ sa nedohodli. Problém je aj v tom, že na hradnom kopci často parkujú veriaci, ktorí idú na bohoslužby. Nitrianske biskupstvo by si túto výhodu chcelo udržať. Pamiatkari navrhujú, aby sa pod hradom urobila pešia zóna, do ktorej by mohli vojsť autom len obyvatelia domov a dopravná obsluha. Podľa prednostu Mestského úradu v Nitre Igora Kršiaka hľadajú kompromis.

Andrej Barát, Pravda 09/05/2012

Súcitnejší boli neveriaci

Viera v boha z vás lepšieho človeka neurobí. To je záver experimentálneho výskumu psychológov z prestížnej univerzity. Podľa nich sú veriaci súcitní či štedrý skôr naoko ako reálne. Odborníci z univerzity v Berkeley skúmali vzťah náboženstvo, súcit, veľkorysosť a prišli so zistením, ktoré Američanov zrejme poriadne pobúri. Čím bigotnejšie boli objekty ich skúmania, tým menej úprimné boli ich city. Nie, že by neboli schopní štedrosti či súcitu, len akosi mali nesprávne pohnútky. Namiesto emócií ich skôr ovplyvňovala náboženská doktrína, identita komunity či ich dobrá povesť. Inak povedané, skôr ako byť dobrým kresťanom chcú takíto ľudia vyzeráť ako dobrý kresťan. Ako súcitnejší a veľkorysejší sa v tomto výskume ukázali neveriaci či nemej pobožní ľudia.“

TV JOJ, 04/05/2012

Sýrčania si s každodennou realitou bojov a pribúdajúcich obetí volia nový parlament

Sýrčania si s každodennou realitou bojov a pribúdajúcich obetí volia nový parlament. Voľby niektorí označili za naozaj prvé slobodné za posledné polstoročie. Hlavné opozičné sily ich však považujú za podvod a bojkotujú ich. Pochybnosti o legitimitě hlasovania vyvolávajú aj bezpečnostné problémy spojené s občianskou vojnou.

Sýrčania mali pôvodne voliť ešte v septembri minulého roku. Prezident Bašar Asad odložil parlamentné voľby v rámci reformného procesu, ktorý mal byť ústupkom opozícii. Okolo 12 tisíc volebných miestností na celom území Sýrie je otvorených do 21.00 hodiny.

Músa Khoury, arcibiskup Gréckej ortodoxnej cirkvi: „Musíme v rámci volieb urobiť všetko čo je v našich silách. Ak boh dá, nový parlament zmení nedostatky

v ústave. Krajine pomôžeme keď budeme voliť. Potrebujeme zvoliť ľudí, ktorí budú prospešní vlasti.“

Ľubomír Huďo, redaktor STV: „Podľa agentúrnych správ hlasujú len voliči verní vláde prezidenta, zatiaľ čo opozícia voľby bojkotuje. Domáca i exilová opozícia nepovažuje voľby za riešenie a žiada zvrhnutie režimu prezidenta Asada.“

Fouad Zarzari, obyvateľ Damasku: „Dúfame, že nový parlament podporí vznik nových pracovných príležitostí, nových možností pre všetkých a umožní zamestnanosť mladých ľudí.“

Ľubomír Huďo, redaktor STV: „Aj počas volebného dňa pribúdali obeť pokračujúcich bojov napriek vyhlásenému prímeriu. Z povstaleckých bášť Dará a Hamá, i z okolia Damasku hlásili exolózie.“

Neeraj Singh, hovorca pozorovateľskej misie OSN v Sýrii: „Pozorovatelia pokračujú vo svojich úlohách a navštívia rôzne oblasti. Vojenski pozorovatelia pozorne sledujú dodržiavanie prímeria a ukončenie násilia.“

Ľubomír Huďo, redaktor STV: „Nie je jasné či voliči hlasujú vo všetkých častiach krajiny, najmä v oblastiach kde bojujú vládne jednotky s rebelmi.“

Samer Al-Samer, obyvateľ Damasku: „Každý by mal voliť a odovzdať hlas ľudom, od ktorých chce, aby sprostredkovali naše požiadavky vláde. Želám našej krajine to najlepšie.“

Ľubomír Huďo, redaktor STV: „Otázne zostáva, či voľby prispesú k spoločenskej zmene v Sýrii, alebo budú formalitou bez skutočného vplyvu na rozloženie síl v krajine.“

STV 1, 07/05/2012

Biskupa Tondru odprevadilo 3 000 ľudí!

Rozlúčka veriacich v spišskej Kapitule

Veľký smútok. V Spišskej Kapitule sa konal pohreb bývalého diecézneho biskupa Františka Tondru (? 76). Po slávnostnej pohrebnej omši, ktorej sa zúčastnili tri tisíce ľudí, významného cirkevného hodnostára pochovali na cintoríne v Spišskej Kapitule.

Na poslednú rozlúčku prišli do Spišskej Kapituly zástupy veriacich. Tí, ktorí sa nedostali do Katedrály sv. Martina, sledovali pohrebnú omšu pred veľkoplošnou obrazovkou. Odsľúžil ju priateľ zo-

snulého biskupa, kolínsky arcibiskup Joachim Meisner. Na rozlúčke sa zúčastnilo asi 3 000 ľudí. „Bol to náš diecézny biskup, tak to sa patrí, aby sme prišli, je to naša kresťanská povinnosť. Odišiel nám blízky človek, ktorý veľa spravil pre cirkev,“ povedal Pavel Paviela, ktorý prišiel na pohreb až zo Štrby. Biskup Tondra ostane v srdci veriacich zapísaný najmä vďaka tomu, že po nežnej revolúcii sa mu podarilo znovuzrodiť cirkevný život v Spišskej diecéze - od vzdelávania kňazov až po obnovu Spišskej katolíckej charity.

(mag), Nový Čas 11/05/2012

Rozlúčka s biskupom Tondrom

Slovensko sa dnes rozlúčilo s bývalým biskupom spišskej diecézy Františkom Tondrom. Na jeho pohreb do Spišskej Kapituly prišlo takmer 3-tisíc ľudí. Slávnostnú pohrebnú omšu odsľúžil priateľ zosnulého biskupa kolínsky arcibiskup Joachim Meisner.

Reportér: „Františka Tondru menovali za biskupa v roku 1989. spišskú diecézu spravoval až do septembra minulého roka. Zomrel 3. mája vo veku nedožitých 76 rokov po ťažkej chorobe v košickej nemocnici. Na poslednú rozlúčku s biskupom v Spišskej Kapitule prišli desiatky biskupov, kňazov, rehoľníkov a stovky veriacich.“

Veriaci: „To bol človek, ktorý rozdával okolo seba pokoj. Bol pre

nás povzbudením, pracovitosti a lásky k cirkvi.“

Veriaci: „Bol to veľmi múdry človek, veľmi skúsený.“

Veriaci: „Veľký dobrák, viete, a naozaj taký príklad pravého človeka.“

Veriaci: „Pokorný, skromný, jednoduchý.“

Veriaci: „Vedel nájsť v každom človeku čosi hodnotné, dobré.“

Veriaci: „Bol proste skvelý človek, skvelý otec duchovný, skvelý pastier.“

Reportér: „Spišskou kapitulou sa niesli tiché hlasy veriacich, ktorí v modlitbách spomínali na zosnulého biskupa. Po svätej omši telo zosnulého biskupa pochovali na cintoríne v Spišskej Kapitule.“

Vladimír Tomek, TA3, 10/05/2012

S biskupom sa lúčili tisíce ľudí

Spišské Podhradie - Za prítomnosti približne troch tisícok veriacich a popredných predstaviteľov cirkvi na Slovensku i zo zahraničia pochovali na cintoríne v Spišskej Kapitule emeritného biskupa spišskej diecézy Františka Tondru, ktorý zomrel minulý týždeň po ťažkej chorobe v košickej nemocnici.

Po prelome v roku 1989 boli veľké úlohy pred ním a myslím si, že ich splnil, pretože išlo o obno-

venie života diecézy. Naplnil taký environmentálny program počas svojej služby, ktorá trvala takmer 23 rokov.

Environmentálny preto, lebo obnovil kňazský seminár, diecéznu charitu, naštartoval školský systém a obnovil jednotlivé diecézne inštitúcie,“ konštatoval súčasný spišský diecézny biskup František Sečka. Motto Františka Tondru bolo „poslušnosť je dielo Ducha svätého“. (tasr), HN, 11.5.2012

Rozlúčka s biskupom

F. Tondrom

Slovensko sa dnes rozlúčilo s veľkou morálnou autoritou katolíckej cirkvi. Biskupa Františka Tondru pochovali v Spišskej kapitule, kde bol aj pohreb.“

Marek Baláž, redaktor TV Markíza: „Pohrebnú omšu priletel z Nemecka na Spišskú kapitolu odsľúžiť kardinál Meisner, blízky spolupracovník pápeža Benedikta XVI. a od roku 1970 osobný priateľ Františka Tondru. Na Východ Slovenska prišiel, aj keď mu najprv jeho sekretár oznámil, že pre povinnosti to nebude možné.“

Joachim kardinál Meisner, kolínsky arcibiskup: „František Tondra bol pre mňa absolútnou prioritou. Dôležité stretnutia s politikmi som presunul na iné termíny.“

Marek Baláž, redaktor TV Markíza: „Rozlúčiť sa s Františkom Tondrom prišli stovky cirkevných hodnostárov a viac než dve tisíce veriacich z celého Slovenska.“

Veriaci: „Tak sme sa s ním prišli rozlúčiť, pretože sme ho zažili aj my a budeme na neho spomínať v dobrom.“

Veriac: „K ľuďom srdečný, milý a na každého mal čas.“

Marek Baláž, redaktor TV Markíza: „S tichou pokorou a otvorenými srdcami. Tak sa všetci lúčili s trinástym Spišským biskupom. V jeho prípade bola trinásťka pre cirkev na Slovensku šťastným číslom.“

Štefan Sečka, 14.sídelný biskup Spišskej diecézy: „Prečo. Vždy hovoril, že trinásť, pán boh pri nás. Takže. Skoro 23 rokov. To je taký environmentálny program, naplnil ho svojou službou.“

Marek Baláž, redaktor TV Markíza: „Po páde komunizmu obnovil a oživil kňazský seminár, diecéznu charitu a inštitútu pre prechod diecézy. Biskup Tondra mal desať súrodencov. Jeho rodina dala Slovensku až päť kňazov.“

Michal Tondra, kňaz, mladší brat: „Bude nám chýbať. Je nám za ním smutno, ale taká je vôľa božia. Verím, že on je už tam v nebi. Bude za nás orodovať.“

Marek Baláž, Markíza, 10/05/2012

Farár vyskočil z kostolnej veže

Tragédia v najstaršom slovenskom pútnickom mieste Marianke

Neuveriteľná tragédia otriasla svätým miestom! Farár Augustín Juraj Kardoš (= 50) tam v pondelok v podvečer skočil zo zvonice kostola.

Pád asi z desaťmetrovej výšky neprežil. Nebohý farár pôsobil v Kostole Narodenia Panny Márie v Marianke dlhé roky. V dedinke, ktorá je aj najstarším pútnickým miestom na Slovensku, bol veľmi obľúbený. „Učil ma náboženstvo, bol prísny. Počul som, že mal nejaké problémy a že bol hospitalizovaný aj v nemocnici v Pezinku,“ povedal nám jeden zo svedkov tragédie. Záchranárov privolali do Marianky, keď pod vežou kostola objavili

nehybné telo farára. Záchranári mu už nedokázali pomôcť. Obhliadajúci lekár cudzie zavinenie vylúčil. Policajti začali vyšetrovanie, z ktorého vyplynulo, že kňaz si zrejme na život siahol sám. Vyšiel schodmi do veže zvonice a otvoril si okenicu. Pád asi z desaťmetrovej výšky sa mu stal osudný. „Začali sme trestné stíhanie pre usmrtenie,“ informovala policajná hovorkyňa Petra Hrášková. Na stránke obce sa už deň po tragédii objavil smútočný odkaz s fotografiou zosnulého farára. „S hlbokým zármutkom a s veľkonočnou nádejou Vám oznamujeme, že nás dňa 7. 5. 2012 opustil páter Augustín. Prosíme o modlitby za jeho dušu.“

(meg), Plus jeden deň, 9.5.2012

Obama chce sobáše gejov

Prvý americký prezident podporil manželstvá homosexuálov. Prezident zmenil názor na sobáše aj vďaka manželke a dcéram. Vo volebnej kampani sa mu to nemusí vyplatiť.

Barack Obama ešte pred dvoma rokmi tvrdil, že jeho názory na manželstvá homosexuálov sa „vyvíjajú“. Odmietol ich priamo podporiť či zavrhnuť. Ako píše BBC, s médiami postupoval podľa podobných pravidiel, aké donedávna platili pre homosexuálov v armáde. Don't ask, don't tell – médiá sa na to nepýtali a on im nič nehovoril.

Poradili mu aj dcéry

Šesť mesiacov pred novembrovými prezidentskými voľbami však Barack Obama prekvapil. V narychlo vybavenom rozhovore pre televíziu ABC prezident povedal, že manželstvá homosexuálov a lesbičiek podporuje. Spravil tak vôbec ako prvý americký prezident v dejinách. V krajine, kde je verejná mienka rozdelená a takmer každý rok o tom niekde ľudia rozhodujú v referende, je to veľká vec. „Myslím si, že osoby rovnakého pohlavia by mali mať právo sa sobášiť. V minulosti som v tom váhal aj preto, že som si myslel, že registrované partnerstvá by mohli stačiť,“ povedal Obama. Presvedčili ho rozhovory s homosexuálmi v jeho štábe, aj s rodinou manželkou Michelle a dcérami. „Sashe a Malii nedávala zmysel (táto

nerovnosť), a aj to zmenilo môj pohľad,“ dodal Obama.

Uškodí mu to v kampani?

Tých, čo sú proti sobášom, môže upokojiť, že ide len o vyhlásenie. O manželstvách homosexuálov rozhodujú jednotlivé štáty. Zatiaľ ich povoľuje osem štátov a Washington, DC. Medzi nimi je napríklad liberálny New York či Massachusetts, ale aj konzervatívna Iowa. Ďalších 31 štátov ich zakazuje ústavou alebo zákonom. Severná Karolína sa k nim pridala v utorok, keď zákaz sobášov schválila v referende. Pre Obamu je otvorená podpora homosexuálov pred voľbami riskantný krok. A to napriek tomu, že ich podpora v spoločnosti stúpa. Kým pred 16 rokmi bolo proti sobášom homosexuálov 68 percent ľudí, teraz je to asi 50 ku 50. „Je veľa neistých voličov s konvenčným pohľadom na sexualitu. Tiež mnoho katolíckych hispánov, ktorí môžu demokratom chýbať. Áno, podporuje ich 53 percent, ale veľa z nich sú mladí ľudia, ktorí sú najlenivejší voliči,“ napísal pre Los Angeles Times David Horsey. Obamov republikánsky súper Mitt Romney je proti manželstvám a výhrady má aj k registrovaným partnerstvám. Rozdelenosť v americkej spoločnosti aj politike tak zaručuje, že tohtoročná kampaň po Obamovom priznaní už nebude len o ekonomike.

Tomáš Vasilko, SME 11/05/2012

Poslanci parlamentu sa budú spoločne modliť

V budove parlamentu dnes vznikne kaplnka. Kanceláriu Národnej rady nebude stáť žiadne peniaze, ani priestor. Modlitebňu si totiž zriadi skupina veriacich zákonodarcov v jednej zo svojich kancelárií. „Boh patrí aj do parlamentu. Prečítame si niečo zo Svätého písma, podebatujeme, stačí 15 minút,“ hovorí Jozef Mikloško z KDH o nápadе, ktorý nadchol aj troch zákonodarcov z klubu Obyčajných ľudí. Prihovárať Bohu by sa mali spoločne počas rokovacích dní vždy napludnie, v úvode obedejnej prestávky. Podľa Mikloška sa pridajú aj ďalší. „Kresťania sú vo všetkých stranách. Určite aj v Smere,“ dodal. Duchovný rozmer začali vnášať do parlamentu viacerí Obyčajní ľudia, ktorí sa počas diskusie k programovému vyhláseniu verejne modlili za vládu aj parlament. „Myslím si, že je to v poriadku,“ uviedol jeden z nich Branislav Škripek. Pavol Hrušovský z KDH aktivitu poslancov víta, ale verejným modlitbám v pléne príliš naklonený nie je. „Myslím si, že svedectvo viery je možné prejavovať aj inak.“ Líder SaS Richard Sulík patrí k ateistom, výhrady voči parlamentnej novinke však nemá. „My liberáli sme tolerantní.“ **(pem), HN 10/05/2012**

Na Haiti otvorili slovenský sirotinec

Slovenská katolícka charita otvorila neďaleko haitského hlavného mesta Port-Au-Prince sirotinec a detské centrum predovšetkým pre deti s telesným postihnutým. Doteraz deti bývali v dome poškodenom ničivým zemetrasením pred dvoma rokmi. Dom postavili vďaka príspevkom zo Slovenska aj zo Slovinska. Pri zemetrasení zahynuli státisíce ľudí, tri milióny obyvateľov zostali v hmotnej aj psychickej núdzi, dodnes sú tam zničené aj cesty či nemocnice a školy. **(sita), SME 10/05/2012**